

VÄSTERBERGSLAGENS

UFO

nr-3 80

NYTT

UFO-NYTT är en tidskrift för medlemmar inom
Västerbergslagens UFO-förening.
UFO-NYTT utkommer 4 gånger om året

FRÅN REDAKTIONEN

Så har vi då fått nummer 3 klart av vår medlemstidning.
Vi efterlyste i förra numret om det fanns några som
var intresserade av att översätta artiklar till vår tidning
från andra språk. Vi fick inget svar, men nu frågar vi igen
om det finns någon som kan och vill hjälpa oss med den
saken så tag kontakt med oss.

I detta nummer har vi fått in en artikel från tidning HÄPNA
från 1961 och som är skriven av Sam. J. Lundvall. Läs den
och tänk efter om det är någon olikhet med dagens berättelser.
Vi har tagit med Torontorapporten som kommer med fortsättning
i nästa nummer samt en liten artikel omkring filmen
"Rymdimperiet slår tillbaka"

De lokala händelserna får vi vänta med till nästa nummer
för vi hinner inte få fram de rapporter vi vill ha med.
Vi kommer att redovisa några rapporter den 17 oktober på
Föreningsträffen på Tre Krokars Gata i Ludvika.

ANSVARIGA UTGIVARE

Conny Persson Seija Niittula

I REDAKTIONEN

Bernt Berglund, Tommy Palo, Berith Manzanares

Prenumeration och Medlemskap

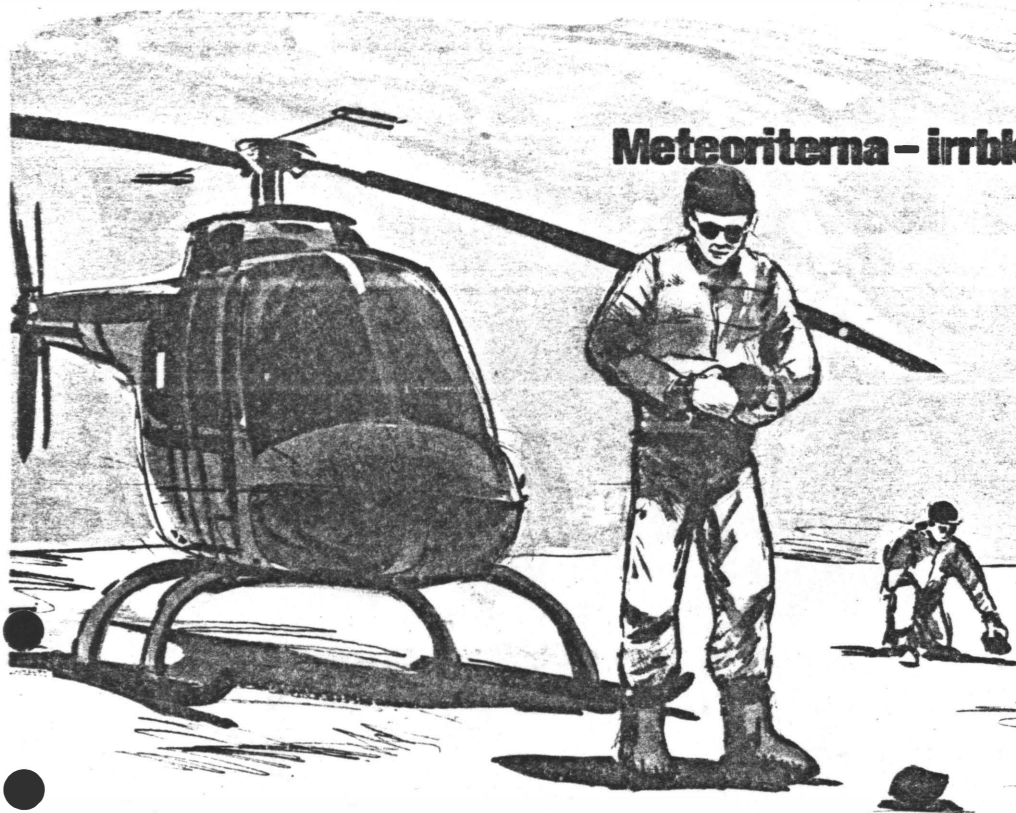
Medlemskapet för 1980 är 30 kronor

Ungdom under 16 år 20:- kronor

Adress: Box 71 771 01 Ludvika

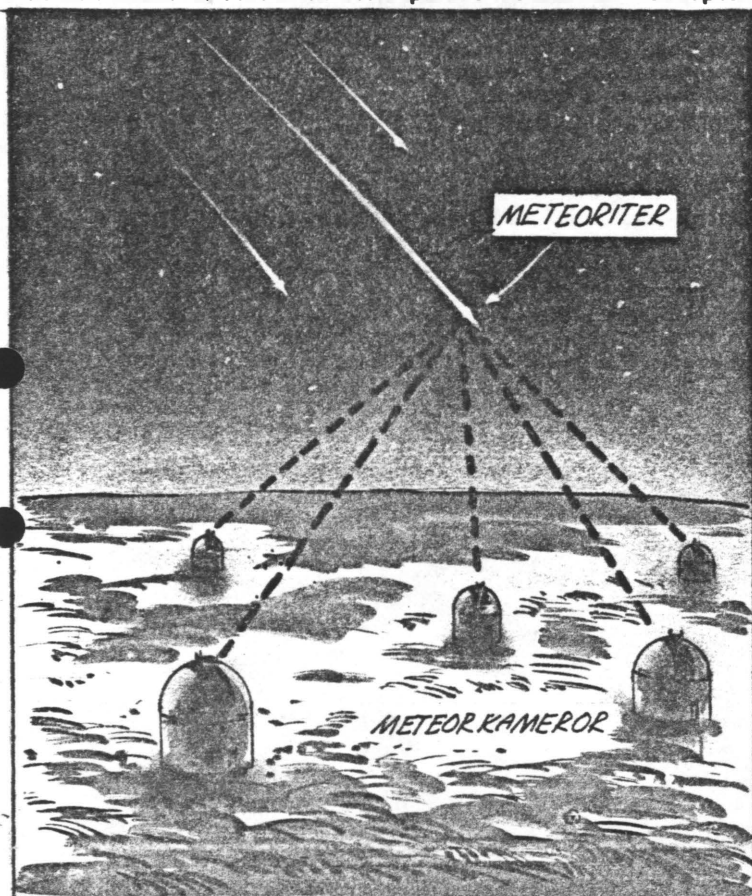
Meteoriterna - irrblossen från världsrymden

Varifrån kommer dom? När bildades dom? Vad kan dom lära oss om solsystemets födelse? I meteoriterna finns svaren på många av världsrymdens mysterier.

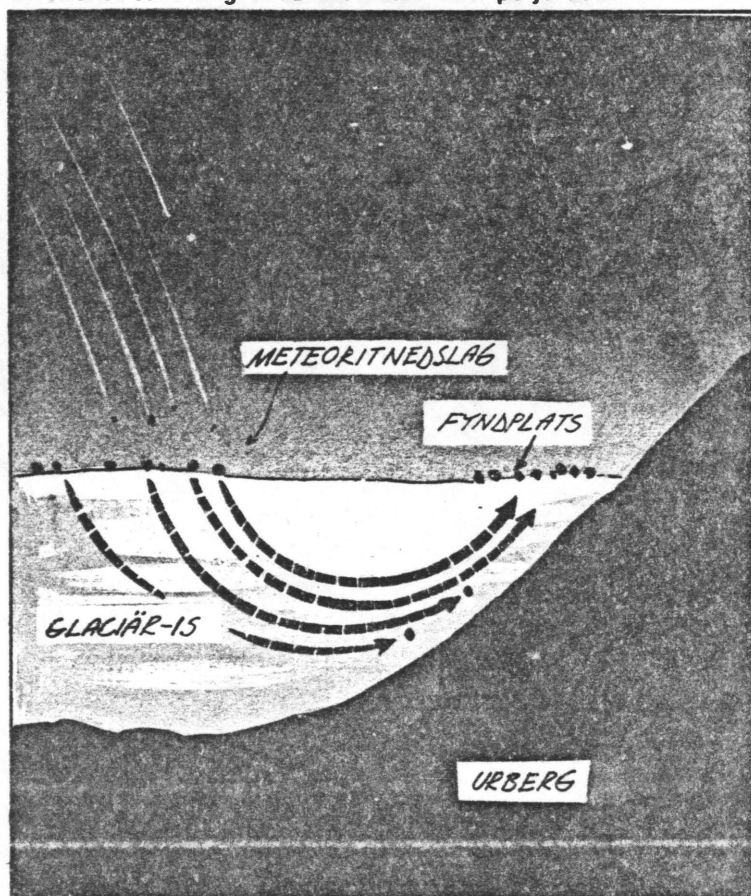

I de sterila isfälten vid nord- och sydpolen finns det inga mikroorganismer som kan "smitta" de nedfallna meteoriterna. Därför har forskarnas meteoritexpeditioner förlagts till Antarktis och Kanada. I Antarktis stormpinade isöknar har helikopter-

burna vetenskapsmän från USA och Japan samlat in mer än 1 600 rymdstenar under en tioårsperiod. Laboratorieanalyser har visat att de flesta meteoriterna är 4,6 miljarder år gamla och innehåller samma grundämnen som finns på jorden.

På olika håll i Kanada har man placerat ut ett antal automatiska meteorkameror. Genom att databehandla filmerna kan man snabbt lokalisera meteoriternas nedslagsplatser. Man kan också dataköra meteoritfilmerna baklänges, för att se varifrån i rymden dom kommer. Tecken tyder på att vissa meteoriter kan vara rester av en försvunnen planet i asteroidbältet.

Forskarna hyser gott hopp om att kunna ge oss ett slutligt svar på frågan om huruvida meteoriterna är delar av en planet som exploderat. På många håll i Antarktis har meteoriterna bevarats opåverkade i årtusenden. Dom har transporterats genom isen för att till slut dyka upp invid någon bergvägg. Så bidrar naturen i "jordens kylskåp" till att lösa världsrymdens gåtor.

Nu förbereder våra vetenskapsmän en . . .

Attack mot oändligheten!

Vi är redo för ett språng mot en okänd och spännande värld långt utanför vårt solsystem. FIB-aktuellt's Anders Palm har intervjuat NASA:s experter om hur den rymdfärden ska gå till.

■ ■ ■ En orkan av vit eld väller ut i mörkret bakom det väldiga stjärnskeppet! Resan mot oändligheten har börjat!

För tio år sedan var drömmen om en färd till en främmande stjärna i vintergatan fortfarande en orealistisk fantasi.

I dag växer de första stjärnskeppen sakta fram på ritborden hos brittiska och amerikanska rymdforskare.

Människan har erövrat månen. Automatiska rymdsonder har landat på Mars och Venus, och flugit förbi Merkurius, Jupiter och Saturnus.

"The frontier", den gräns dit vi hunnit med våra obemannade rymdfarkoster, har flyttats ut till Uranus. Sedan återstår bara Neptunus och Pluto för att bilden av vårt solsystem skall bli fullständig.

Ingenstans har vi funnit några spår av utomjordiskt liv. Det verkar som om jorden är unik – en ensam blomstrande värld i ett ogästvänligt universum.

Det är anledningen till att männi-

skan nu börjar rusta sig för det första stora språnget mot stjärnorna. Finns det liv i en främmande värld, så måste det vara en planet som kretsar kring en annan sol.

Enorma avstånd skiljer stjärnorna åt i rymden. Inom en radie av 10 ljusår, från jorden räknat, finns det bara åtta solar eller dubbelsolar.

Den närmaste, Alfa Centauri, ligger på 4,3 ljusårs avstånd från jorden och blir med största säkerhet målet för den första stjärnexpeditionen.

Alfa Centauri består egentligen av en dubbelstjärna, en stor gul sol och en mindre röd sol, som kretsar kring varandra. Avståndet mellan de båda solarna är 20 astronomiska enheter, ungefär detsamma som avståndet mellan solen och Uranus i vårt solsystem.

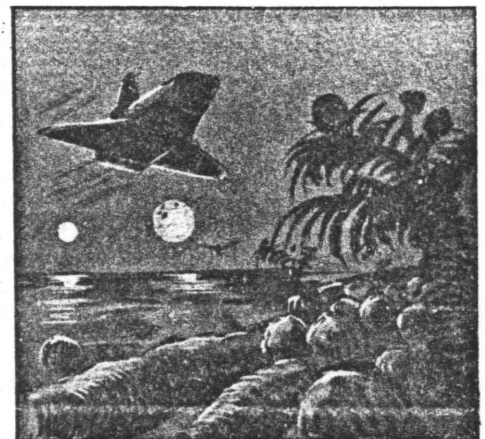
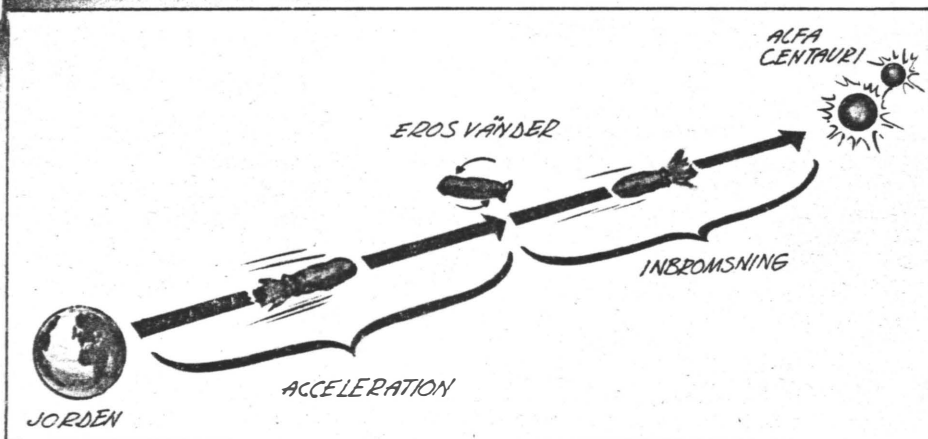
Inget instrument på jorden har ännu registrerat förekomsten av några planeter vid Alfa Centauri.

Men om den i dag vedertagna astronomiska teorin, om hur stjärnor

Forts sid 111

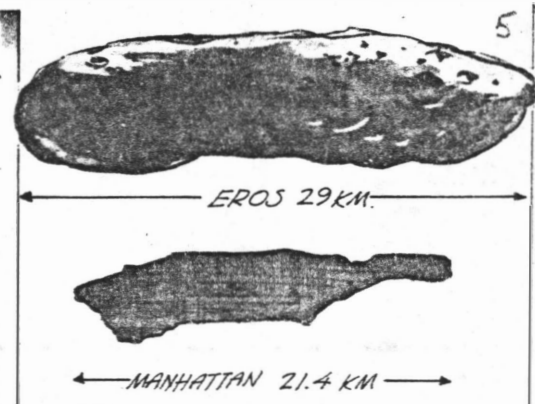
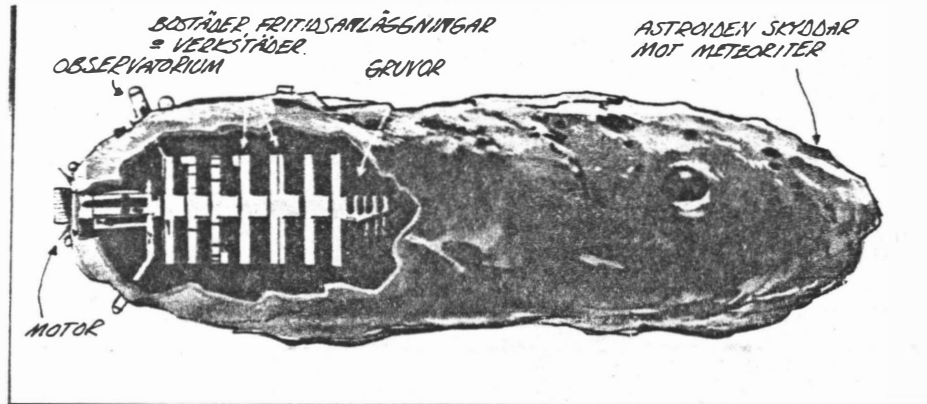
aktuellt-special:
Anders Palm –

Sune Envall/teckning

En resa till främmande stjärnor följer samma principer som en resa till en annan planet. Man bygger upp hastigheten under första hälften av sträckan. Sedan vänder man rymdskeppet med aktern mot målet och startar raketerna för att bromsa in. Att accelerera mot ljusvallen ställer stora krav på materia-antimateria-motorn.

Astronomerna tror att det kan finnas planeter runt Alfa Centauri. Men tidigast år 2060 får besättningen på rymdskeppet Eros reda på om det stämmer.

Stjärnskeppet Eros blir ett samhälle för 8 000 män, kvinnor och barn. Bakre delen urholkas och blir bostäder och laboratorier. Några sektioner slås ihop till en trädgårds- och jordbruksvärld. Främre delen lämnas orörd som reserv av mineraler för framtida behov. Övan finns ett observatorium och hangarer.

Eros har en oregelbunden, potatisliknande form med en största diameter på 29 km. Den är aningen större än Mars största måne. Eller lika stor som Manhattan, New York.

bildas håller streck, så är det mycket sannolikt att det finns planeter vid Alfa Centauri.

Det är särskilt den större gula solen man fäster sina förhoppningar vid. Den har samma färg och samma temperatur som vår sol, men är ett par miljarder år äldre.

De här extra årsmiljarderna bör ha gett livet en god chans att utvecklas på någon eller några av de planeter som eventuellt kretsar kring Alfa Centauri!

■ Hur kommer stjärnskeppet då att se ut?

Med tanke på den tilltagande bristen på råvaror på jorden, och på svårigheterna att skjuta delarna i rymden, är det mycket troligt att man kommer att söka sig ut i solsystemet för att hitta de oerhörda mängder material och drivmedel som behövs för den långa färden.

En idé går ut på att man förvandlar en hel asteroid till rymdskepp. Tanken har flera uppenbara fördelar:

□ Det är lättare att gräva sig in i en asteroid och förvandla den till en rymdfarkost, än att bygga ett helt nytt skepp.

□ Väljer man en tillräckligt stor asteroid, får man samtidigt med sig ett extra råvarulager av viktiga malmer.

□ En asteroid ger besättningen en större psykologisk trygghet och en bättre känsla av kontakt med den civilisation man lämnat. Man känner fast mark under fötterna. I stället för att uppleva sig som instängd i ett rymdskepp, tycker man att man bor i en liten värld.

Vilken asteroid skall man välja? Asteroidbältet består av tusentals små klippvärldar, som kretsar i en zon mellan Mars och Jupiter.

Enstaka asteroider har banor som avviker från det normala och kan komma ganska nära jorden. En sådan asteroid är Eros, som i flera avseenden tycks idealisk som det första stjärnskeppet.

Eros är precis lagom stor. Den är potatisformad med en största diameter på 29 km.

Den potatisliknande formen skvallrar om att Eros kan bestå av hårda mineraler, exempelvis järnmalm, som hindrat asteroiden från att brytas sönder till ett klot av G-krafterna.

I aktern på asteroiden installeras den väldiga materia-antimateriamotorn som skall driva Eros till en främmande sol.

Materia-antimateriadriften är ett måste, om man skall kunna nå en främmande stjärna inom en rimlig tidsrymd. Den bygger på att små mängder materia och antimateria får kollidera med varandra i ett kontrollerat förlopp.

Resultatet blir en energiexplosion, som reducerar atomkraften till rena knallpulvret!

■ Rymdskepp med kemiska raket, med jondrift eller med solsegel, är bundna till färder inom solsystemet. De enda drivkällor som kan komma i fråga för interstellära rymdfärder är atomkraften och materia-antimateriadriften.

Ett atomdrivet rymdskepp skulle kanske kunna nå fram till Alfa Centauri på 50 år! Ett materia-antimateriaskepp skulle kunna göra resan på 6 eller 7 år i farter nära ljushastigheten!

Materia-antimateriakraften är en ny energikälla som forskarna ännu bara börjat nosa på. Man har lyckats framställa antimateria i stora kärnforskningslaboratorier både i USA och i Europa.

Men processen är mycket energikrävande. Och ingen har

ännu funnit på något säkert sätt att isolera och lagra antimateria i tankar för senare användning.

Forskningen inom området är emellertid intensiv. Och när det första stjärnskeppet startar mot Alfa Centauri någon gång i mitten av nästa århundrade, så kommer det med säkerhet att drivas av materia-antimateriakraft.

Genom att låta stjärnskeppet rotera runt sin längdaxel med 1 varv var 90:e sekund, erhåller man en konstgjord gravitation på 1 G i sektionernas yttre del. Det är här, på insidan av den urholkade stjärn världens skrov, som människor, djur och växter skall tillbringa det mesta av sin tid under den långa färden.

■ Hur lång tid kommer resan till Alfa Centauri att ta? Avståndet mellan solen och Alfa Centauri är 4,3 ljusår eller i mer reella siffror 40 678 000 000 000 km!

Kanske kan man pressa upp stjärnskeppet till 0,7 av ljushastigheten. Då skulle en resa från solen till Alfa Centauri ta 6,15 år mätt från jorden.

Men när man flyger genom rymden, med en hastighet som närmar sig ljusets, så händer märkliga saker: Tiden börjar gå långsammare!

För människorna ombord på stjärnskeppet skulle färden till Alfa Centauri bara ta 4,4 år om man flög med 0,7 av ljushastig-

heten!

Om Eros kretsade runt Alfa Centauri för att utforska stjärnsystemet i ett år, och sedan återvända man med en ny 4,4 årsresa, så skulle besättningen upplevt det som om man varit borta från jorden i 9,8 år.

Men på jorden skulle man konstatera att Eros färd varat i 13,3 år!

En tvilling, som följt med på Eros, skulle vid hemkomsten vara 3,5 år yngre än den andra tvillingen, som stannat kvar på jorden. trots att båda var födda samtidigt!

Det här är den så kallade tvillingparadoxen, som Einstein lanserat. En vetenskaplig teori som man vet kommer att få en mycket handfast och konkret betydelse för framtida stjärnresenärer!

Tvillingparadoxen är emellertid bara ett av de mindre bekymren som forskarna och vetenskapsmännen har att ta hänsyn till då de nu förbereder starten för den första stjärnfärden.

Det stora problemet är vad som väntar resenärerna vid ankomsten till Alfa Centauri. Finns det planeter vid den gulröda dubbelstjärnan? Och om så är fallet, hyser någon av planeterna några former av liv?

Kommer människan över huvud taget någonsin att kolonisera världar runt främmande solar?

Vi måste ta språnget mot stjärnorna för att få svaret! ■

ÄR DET HÄR EN RYMD- MAN?

Varje dag är det någon svensk medborgare som tycker sig se ett flygande tefat.

Varenda dag året runt.

Det är det ovedersägliga faktum som presenteras på Svensk UFO-80 i Västerås.

En veckas utställning, filmvisning och föredrag i gamla pingstkyrkan på Stora gatan. En UFO-mässa som Västerås kultur-nämnd stöder med 25 000 kronor.

Ekonomiskt är det inte mycket, men moraliskt är det ett slags genombrott för de svenska ufologerna.

Oerhörda märkligheter visas.

Men ingenting är ändå märkligare än detta enda odiskutabla: att så många svenskar så ofta tycker sig uppleva besök från främmande planeter.

Att se ett oidentifierat flygande föremål kallas för närbkontakt av första graden.

UFO-föreningar i hela landet, men framför allt i Västerås, Köping och Sala som är livaktigast, får oupphörligen larm från människor om flygande tefat.

Nästan alltid naturliga

Jan Eriksen i Västerås berättar:

— Vårt intresse är att finna förklaringarna och de är nästan alltid naturliga.

En dam ringde till ufologen Håkan Ekstrand i Sala. Hon var ohögligen uppgjagd, eftersom ett flygande tefat hängde i luften nära hennes lägenhet.

Förklaringen: en nybyggd skorsten hade försetts med rött ljus i toppen för flygets skull — och det var en dimmig kväll.

Ett antal människor i ett litet samhälle utanför Västerås ringde till Jan Eriksen. Alla var i full färd med att skåda ett bländande rymdbesök, samtidigt som strömmen gått.

Förklaringen: överslag i en högsänningskabel. Ufologerna var på platsen före elektrikererna och gick direkt på den gnistrande och fräsande lösningen på mysteriet.

Så där håller det på.

De vet vad de sett

Håkan Ekstrand avslöjar att många blir förbannade när de får en naturlig förklaring på sitt tefat. De vet i alla fall vad de sett — någonting helt annat.

Så till närbkontakten av tredje graden.

Jag frågar Jan Eriksen i Västerås om det allra bästa och mest övertygande exemplet på en sån kontakt i Sverige och han svarar:

— Gideon Johansson.

Kl 18.55 den 30 september 1959 blev det strömavbrott i Marian-nelund, Småland. Då såg Gideon, 57-årig övermontör vid Grusa-fors-Hällefors Kraft AB, ett skadat rymdskepp skrapa mot en lönn och stanna svävande några decimeter ovan Hantverkarega-

Såg två varelser

I farkosten såg han två varelser, små som 14-åriga pojkar då-förtiden, med något asiatiskt över sig, höga pannor, kala hjässor, stora mörka ögon, små kattnäsor, tunna munnar och veka hakor.

Gideon Johansson vittnade (och vittnar än) öppet och modigt om sin upplevelse som delvis delades av hans då 25-åriga son Rolf.

Därmed blev han 1) den svenska ufologins verkliga trumfkort och 2) alldeles omöjlig i Marian-nelund som han måste flytta ifrån rätt snart.

Det är inte särskilt oväntat att folk ringer till ufologerna och säger att de sett rymdvarelser.

Nästan varje ufolog har sina stamkunder som hör av sig då och då och just har umgåtts med alla tiders gröna rymdgubbar.

Det kan handla om ensamhet eller fylla eller en kombination. Det kan vara mentalsjuka människor som förföljs av ryssar och marsmänniskor.

Och så kan det vara folk, har ufologerna alltmer börjat tänka, som är utsatta för paranormala upplevelser av ett särskilt slag.

Jag ska get ett exempel.

Olidligt hett

Natten mellan den 13:e och 14:e augusti 1979 vaknade en 31-årig byggnadsarbetare i Rönby, Västerås, av att sovrummet var olidligt hett.

Ett rödaktigt sken uppfyllde rummet. Han tittade ut och såg två figurer på balkongen, åttonde våningen. En av dem höll händerna uppsträckta. Medan han såg på dem gled de bort och ljuset och hettan avtog.

På eftermiddagen berättade mannens 14-åriga styvson om samma ljus och hetta. Jan Eriksen och K E Karlsson, ufologer, blev uppringda och gjorde flera intervjuer med mannen och pojken.

— Vår slutsats är att pojken kan ha en paranormal förmåga att suggerera ett skeende, säger Jan Eriksen. Hans tankekraft överförde upplevelsen till mannen.

Tanken är snabbare

Håkan Ekstrand talar om parasociologi och menar att det kan finnas en kollektiv önskan att få besök från rymden, som liksom frambesvärjer upplevelser.

Eller som manar fram en ofattbar verklighet.

— Tanken är snabbare än ljuset, säger Jan Eriksen. Den dag vi kan färdas med tankekraft sprängs alla gränser.

Så är det.

Ufologer i Sverige jobbar med små resurser men stora ambitioner. De vill bli erkända som vetenskapare, som forskare. Deras attityd är ström och försiktig.

Jag talar med sju-åtta ufologer i gamla pingstkyrkan på Stora Gatan. Ingen av dem har personligen sett skymten av ett oidentifierat flygande föremål.

De går inte heller med på att de skulle gå omkring och längta efter att få se ett. — Det skulle väl kunna vara roligt, kanske, säger de.

Alla utom Jörgen Kvist från Hallstahammars UFO-grupp. Han säljer dekalier, nyckelringar

och faktahäften på utställningen i källarvåningen.

Han säger:

— Tacka fan för att jag vill se ett flygande tefat. Varför skulle jag annars ha börjat med det här?

I morgon avslutas UFO-mässan i Västerås med en paneldebatt, där åhörarna är välkomna att ställa frågor.

Arrangörerna hoppas de blir fler än i går. Då var de ungefär femton stycken.

En bild på UFO-mässan i Västerås

Är det här en rymdvarelse eller en rakad apa? Fotot finns på UFO-mässan i Västerås. Det sattes upp efter en del tvekan bland de ambitiösare ufologerna. I själva verket är det tveksamt till och med var bilden kommer ifrån. Kanada, möjligen. Troligare Östeuropa någonstans. Det hävdas, säger texten, att figuren är en rymdvarelse som kallas Silvermannen och fångades efter det att ett tefat kraschlandat. Teorin att det skulle vara en rakad apa, fortsätter texten, motsägs av figurens mänskliga proportioner. Om figuren ser ut som någonting, så är det en mycket pinad liten varelse. Som en koncentrationslägerfånge.

TORONTRAPPORTEN.

Canadensiskt vittne observera en förbryllande UFO-händelse, möte med en av de ombord^Varande och krävde MIB-angagemang som följd av detta.

Källa: Co-Directors of CUFORN = Canadensiska UFO-vetenskapliga area-område Willowdale, ONARIO.

Den 3:e och 4:e rapporterade bortförandena av mänskliga varelser av UFO-väsen i Canada inträffade den 4 augusti 1979. De människor som påstår att de har blivit bortförda, var en flicka 14 år och en man omkring 43 år gammal. Flickan har sagt att hon varit ombord i 15 min, mannen för en okänd tid.

Händelserna utforskades av Canadas största UFO-undersökningsgrupp (CUFORN). Bevisen var spår av nedtrampat gräs, mätbar strålning, fysiska effekter på en av de bortförda. Besök av "En man i svart" (MIB). En anonym observant som såg UFO:t förflytta sig till den plats där flickans bortförande ägde rum. Till dags dato vet ej den anonyma observanten - en kvinna - att det förde med sig bortförande.

Den första allvarliga UFO-händelse, vilket kulminerade med bortförandet, hände i den östra delen av Toronto i Ontario torsdag natt den 2 augusti. Samma natt en timme senare, rapporterades liknande UFO-händelser i NV Kansas och SV Nebraska USA, 1500 miles SV om Toronto.

UFO-händelser:

Händelsen omfattar sju tonåringar, 13 föräldrar och en liten pojke. De såg 6 st. UFO:s, 2 av dem var formade som pilspetsar. Kl: 9.50 på e.m. den 2 augusti 1979. Sara såg någonting i skyn nära dem och sa åt hennes två flickvänner att följa henne till det närbelägna fältet som ägdes av Ontario Hydro. Två ljus svävade lågt, nära en högspänningsledning. De två objekten delade på sig när de anlände, en söder ut och en norr ut.

Cathy:s far såg från ett fönster i sitt hus kl. 9.50 e.m. ett av föremålen. Han vägrade senare att fylla i en skriftlig rapport.

När de två objekten hade lyft, upptäckte Cathy två pilformade föremål vilka verkade att förflytta sig bakåt från NV. kl.9.52.

En minut senare observerade Sarah och Jackie ett cigarrformat föremål. Det var svart med ett vitt ljus runt pereferin och ett grönt ljus på ena ändan. Cigarren följde ett pilformat UFO, uppskattningsvis på 500 feet höjd. Cigarren härmade ett ljud som liknade en generator som går på låga varv.

Ett ovalt format objekt blev synligt kl.9.55 e.m. Det hade en grön dimma omkring sig, och hade fyra svängda ben, längre än kroppen av objektet. Det var ett matt rött ljus på översidan och ett rött ljus längs undersidan och ett gult ljus runt pereferin. Det verkade att sväva över skolhusets tak, som ligger två kvarter NV om Sarhas hem.

Det här objektet var 12-15 foot i diameter och omkring 6 foot högt, utom benen. En annan flicka, Jodi, såg objektet över taket. När hon närmade sig skolans vägg kände hon sig paralyserad och började att gråta.

De 7 tonåringarna på skolgården förenade sig med sina föräldrar. Föräldrarna sa att de inte sett det ovala objektet, bara pilspetsarna och cigarrobjekten. Tonåringarna sa att sysorna slutade att spela under observationen.

Det ovala objektet lyfte från taket c:a 30 foot och svävade och försvann sedan ur synhåll. När dess ljus slocknade kl. 10.05 e.m. hördes omedelbart efteråt sysorna igen.

Sarha sover normalt 4 till 5 timmar per natt, men den här natten sov hon 12 timmar utan drömmar.

På fredagen den 3:e kl. 9.50 e.m., samma observator och Catyhs mor, en vän, Bill Mc Millan och Jackies bror Ernie gick till fältet som gränsar till skolgården. - Igen, ljudet av liv på fältet verkade att avstanna. Inga bilar var synliga eller hördes på den normalt livliga gatan, vilken ledde till Buttonvilles Flygfält 3 miles norrut.

De såg ett ovalt föremål stort som en fotbollsplan 300 fots höjd. Det var platt mörkt och massivt utseende med stort runt mönster och stora solfjädrar med 50 foot i diameter.

Forts nästa nummer

RYMDIMPERIET SLÅR TILLBAKA

900-årig Yoda lär Luke Skywalker allt om KRAFTEN

I en galax långt, långt borta fortsätter stjärnornas krig och RYMDIMPERIET SLÅR TILLBAKA.

Luke Skywalker, Han Solo, prinsessan Leia och rebelltrupperna vann en förkrossande seger över imperiets styrkor när de lyckades spränga den förödande Dödsstjärnan i slutet av "Stjärnornas krig". Men Darth Vader undkom och samlar nya styrkor för att förgöra rebellerna, som hotar rymdimperiets tyranni. Och jakten går till många främmande planeter långt borta från jorden.

När den unge amerikanske regissören George Lucas, som hade gjort "Sista natten med gänget", berättade att han ville göra en film om ett rymdäventyr, blev ingen särskilt entusiastisk. Han fick svårt att få något bolag att nappa på idén. Men så småningom kunde han skrapa ihop de 10 miljoner dollar som behövdes och börja inspelningen av "Stjärnornas krig".

Ingen kunde då ana att det skulle bli den största filmsuccén någonsin. "Stjärnornas krig" spelade in hundratals miljoner dollar i hela världen. George Lucas blev en mycket förmögen man och kunde själv betala inspelningen av fortsättningen på "Stjärnornas krig", som heter "Rymdimperiet slår tillbaka" och får Sverige-premiär i augusti.

När en film blir en succé brukar man gärna försöka göra om lyckokastet. "Hajen 2", "Exor-sisten 2", "Rocky 2" osv. Försöker George Lucas nu hänga på sin egen succé på samma sätt?

— Inte alls, säger George Lucas, som inte själv regisserat "Rymdimperiet slår tillbaka" utan bara övervakar den som producent.

Nio avsnitt

— Redan innan vi började spela in "Stjärnornas krig" hade jag skrivit nio avsnitt, som tillsammans sträckte sig över 40 år. "Stjärnornas krig" är det fjärde avsnittet och "Rymdimperiet slår tillbaka" är alltså det femte. Nästa kapitel heter "Revenge of the Jedi" (ung, Jedi-riddarnas hämnd) och i den utspelas den stora slutstriden mellan Luke Skywalker och Darth Vader. Jag tänker inte berätta hur det går!

— I de tre första delarna berättas om Ben Kenobi som ung, han som undervisade Luke om KRAFTEN i "Stjärnornas krig" och om Lukes far, som också var Jedi-riddare, liksom Darth Vader. Den mystiska KRAFTEN kan vara antingen god eller ond. Darth Vader valde att ställa sig på rymdimperiets sida och använda sin kunskap om KRAFTEN för

onda syften. Det är därför han är Luke's oförsonliga fiende.

Förutom våra gamla vänner från "Stjärnornas krig", Luke Skywalker, Han Solo, prinsessan Leia, wookieen Chewbacca, de båda robotarna C3PO, R2-D2 och Darth Vader, träffar vi i "Rymdimperiet slår tillbaka" en massa nya figurer och robotar på märkliga planeter.

900-årig YODA

Den mest spännande av dem alla är Yoda, den 900-åriga Yedimästaren, Ben Kenobis och Darth Vaders läromästare. Ben Kenobi har sagt till Luke att om han verkligen vill lära om KRAFTEN, så måste han bege sig till planeten Dagobah och träffa Yoda. Dagobah är en mycket liten planet, som inte är utsatt på någon karta. När Luke landar där upptäcker han att hela planeten är sumpig och full av träsk. Han träffar en mycket underlig figur, som inte liknar någonting och det dröjer innan Luke inser att det faktiskt är den vise Yoda han har framför sig.

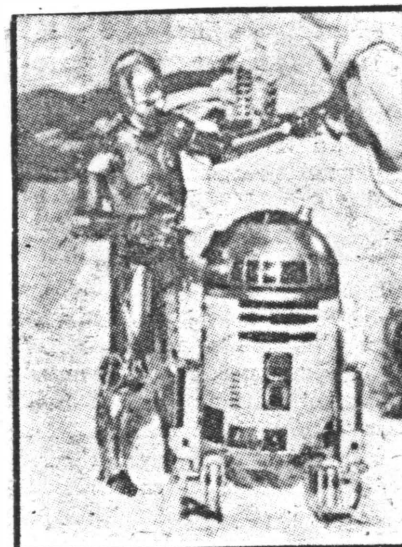
Mark världsstjärnan

Huvudpersonen Luke Skywalker, som är George Lucas' alter ego, spelas också i "Rymdimperiet slår tillbaka" av Mark Hamill. Mark var välkänd för amerikanska TV-tittare men "Stjärnornas krig" gjorde honom till världsstjärna. Hur ser han själv på sin roll?

— Luke och jag har mycket gemensamt och det var därför George Lucas valde mig till rollen. I den första filmen är Luke ganska naiv, en pojke utan livserfarenhet, men i "Rymdimperiet slår tillbaka" har han vuxit upp och mognat. Precis som jag själv har gjort och det tror jag publiken kommer att märka.

Mark Hamill har gjort flera filmer mellan de båda delarna av "Stjärnornas krig". Han råkade också ut för en svår trafikolycka, vilket blev en tankeställare för honom.

Han har också hunnit gifta sig och få en son, Nathan Elias, som föddes i England under inspelningen av "Rymdimperiet slår tillbaka".

□ Robotarna C3PO och R2D2 råkar ut för nya våldiga äventyr.

□ Luke Skywalkers äventyr fortsätter i "Rymdimperiet slår tillbaka".

□ Rebellstyrkorna, som leds av prinsessan Leila (Carrie Fisher), Han Solo (Harrison Ford), Luke Skywalker (Mark Hamill) och Chewbacca (Peter Mayhew) har gömt sig på isplaneten Hoth när rymdimperiet går till attack.

□ Roboten C3PO är en riktig pratkvarn som Han Solo är tvungen att tysta handgripligen.

□ Den 900-årige Jedi-mästaren Yoda på planeten Dagobah undervisar Luke om kraften.

Visst har månen makt över våra liv!

□ Under årtusenden såg våra förfäder månen som ett gudomligt väsen med inflytande över kärlek, födelse och död. I månens trolska sken troddes gåtfulla makter bedriva sitt spel. Demoniska skepnader tog form i månskuggorna — vampyrer, varulvar...

□ Har månen kvar något av sin makt i dag — när människor vandrat där och kört omkring där i bilar? Ja, säger forskarna — månen betyder mer för oss jordvarelser än vad vi i allmänhet tror.

TEXT OCH TECKNING:
EUGEN SEMITJOV

□ Augustikväll. Som en stor orangegul kräftlykta har månen stigit upp bakom skogsdungen — den speglar sig i stilla vatten — den hänger lågt över stadens hus-tak — den gjuter sitt trolska sken över land och hav. Och vi tittar på månen och låter oss tjusas...

Vi försöker se månen som samma romantiska lykta som förr, fast vi vet att närmare ett femtiotal rymdsonder och kvarlämnade farkoster nu är utströdda över den skinande ytan:

Metallskrot, splitter av äldre månprojektiler och månsatelliter som kraschat. Robotar som mjuklandat och skjutit tiotusentals kameraskott omkring sig. Fjärrstyrda ryska rullande laboratorier som snokat genom månlandskapen så länge batterierna räckt. Raketkroppar med bormaskiner som tagit markprover och returnerat dem till jorden...

De stora amerikanska farkosterna som landsatt människor på månen — på sex platser står månlandarnas underkroppar kvar på sina spretande metallben, som förstenade jättespindlar. Tre elektriska månbilar som astronauterna använt för långfärder, står långtidsparkerade för evigt i månlandarnas närhet...

Ansiktet i skyn

I hundratusentals, kanske miljoner år har människorna och deras förfäder sett upp mot månen — med undran och vördnad, med misstro och rädsla.

Förhistoriska grottfolk, klädda i djurhudar, har sett månen gå upp likadant som vi ser den idag. Men i deras bisarra värld av vidskepelse

Månen är inte längre densamma som förr. Tolv människor har landat där, grävt och borrar i månmarken, kört omkring med bilar i månlandskapen. Ett 40-tal månsonder, vrak och större farkoster är kvar utspridda över månytan.

och övertro måste månen ha tett sig som en skrämmande gudom, när den orangegul och väldig steg över urskogarna. De mörka fläckarna på himlakroppens glänsande yta tycktes bilda anletsdrag — ett ansikte av ett högre väsen som uppi från skyn bevakade och styrde deras tillvaro.

Av alla gåtfulla företeelser på himlavalvet var månen den besynnerligaste. Dess sken framkallade överkliga stämningar, hemliga

makter tycktes bedriva sitt spel. Den ilade fram genom vidunderliga molnlandskap. Den ändrade ständigt skepnad — den växte från tunn skära till cirkelrund skiva, och smälte sedan bort i intet igen.

Årtusendena rann förbi och människorna lärde sig att mäta tiden. De gjorde det med månens hjälp. Det var månens förändringar som gav upphov till de första primitiva kalendrarna — man räknade (Fortsättning sidan 35.)

Månen...

Fort. från sidan 17

nade antalet dagar från fullmåne till fullmåne. Månguden blev också tidens gud.

Månaden kom till långt före året — och långt innan man förstod att det var solljuset som skenbart förändrade månens form. Man märkte också tidigt att havens ebb och flod sammanföll med månens vandring, men man förstod inte varför.

Bara återsken

Det var de gamla grekerna som upptäckte (på 500-talet före Kristus) att månen inte lyser med eget ljus, att den bara återkastar solens strålar. Upptäckten var den tidens stora astronomiska sensation — den gav också förklaringen till månens ständigt växlande skepnad.

Den grekiske filosofen Demokritos var först om att framkasta den vågade tanken att det skulle finnas höga berg och djupa dalar på månen. Sakta, oändligt sakta, började det tränga in i människors medvetande att en främmande värld med sina egna landskap och naturscenerier vandrade kring vår jord.

Jorden var världens medelpunkt — solen och månen, planeterna och alla stjärnorna rörde sig kring detta centrum — så trodde man ända fram till medeltiden. Tills de stora tänkarna avslöjade vår obetydlighet. Våra inbillade himmelska följeslagare föll ifrån — jorden placerades på sin rätta plats som en liten planet i vandring runt solen. Av hela världsalltet som tycktes ha vridit sig omkring oss blev det bara månen kvar — vår enda verkliga följeslagare.

Anklagad för allt

Ett gigantiskt, ödligt stenklot som virvlar runt vår jord. Ett stenklot som blivit upphöjt till både gud och gudinna (uppfattningen om månens kön har varierat hos olika folk). Ett stenklot vars ursprung vi är tveksamma om än idag — trots alla forskande robotar och astronauter som sänts dit.

Månen har blivit både lovprisad och anklagad för allt mellan himmel och jord: För inflytande på födelse och död, havandeskap och menstruation, regn, skördar, fiske, galenskap, kärlek... I fullmånens sken har alla demoniska makter bedrivit sitt spel från vänligt sinnade sagoväsen till blodtörstiga vampyrer och varulvar.

I månens sken såg man fladdermöss flaxa omkring — (när skulle man annars se dem eftersom de sover på dagen) — och i folkfantasin växte de till mänsklig gestalt. Så föddes vampyren — den levande

de döde med spöklika läderlappsvingar — som gav sig ut på jakt efter de levandes blod i natten.

Hur skulle de klassiska skräckfilmerna ha tagit sig ut om man inte haft en fullmåne att hänga upp bakom slottsruinerna eller utanför laboratoriefönstren? Dracula — Varulven — Doktor X... i nästan alla den sortens rysare har månen sin givna roll.

I den festliga filmparodin "Vampyrernas natt" lät regissören Roman Polanski framhäva månens roll i de gamla mysterierna, genom att låta den ses i närbild som från en månfarkost — i stället för att på klassiskt manér låta mänskivan driva genom vindjagade molnformationer. Under filmens förtexter rullar ett ändlöst, ödligt kraterlandskap över duken. Det är skillnad på månen av idag och idag.

För den seriösa vetenskapen har månen endast två slags verkningar på jorden: 1. Den reflekterar solljus mot vår planet. 2. Dess gravitationskraft orsakar tidsvattenseffekter i hav och landmassor.

Månen som älskare

Hur klart fullmånen än tycks skina över poeter och älskande par — så återspeglar den i själva verket endast en sexhundrausendel av solens ljusstyrka. Månen är en urusel reflektor. Jordskenet som belyser månen är vid "fulljord" 80 gånger starkare.

Månens dragningskraft har mer påtagliga verkningar. Jordklotet "bulnar" på den sida som för tillfället är vänd mot månen. I havet formas bulnaden till en våg med väldig omfattning som långsamt följer månens rörelse. När vågen driver mot en kust uppstår flod — samtidigt som ebb uppstår vid de kuster som vattenmassorna har dragits bort ifrån.

Det är inte bara havet som påverkas av månen — de skenbart orörliga landmassorna har också sina tidsvågor. När månen står mitt över en kontinent kan marken höja sig en hel decimeter. Men det finns folk som tror att månen också kan orsaka andra slags "bulnader".

Än idag betraktar vissa grönländska eskimåstammar månen som ett gudomligt väsen av manligt kön. Det sägs att "han" kan befrukta kvinnor som sover i månenskenet. Det är en ursäkt så god som någon på Grönland. Visst har det skyllts på månen på andra håll i världen — men ingen har som eskimåflickan direkt kunnat utpeka månen i ett faderskapsmål.

Runt om i världen — i alla tider och än idag — har man trott sig se ett samband mellan månens kretslopp och kvinnans menstruationscykel. Båda företeelserna omfattar samma tidsperioder — och primitiva folk har utpekat månen som orsak till fenomenet i kvinnokroppen.

Varulvar — män (aldrig kvinnor) som enligt folktron förvandlades till vilddjur — var ute och härjade i fullmånens sken. Månen har i årtusenden anklagats för mer eller mindre demoniskt inflytande på människor.

Visserligen sträcker sig tidvattnets rytm bara över få timmar (på grund av jordens rotation) till skillnad mot kvinnans och månens månadslånga perioder. Men två gånger i månaden — vid fullmåne och nymåne — uppstår den kraftiga springfloden. Då står både solen och månen i rät linje med jorden och deras sammanslagna krafter påverkar våra hav. Just vid fullmåne är tidvattensvågen kraftigare än någonsin. Denna kraftfulla havets puls — som slår en gång vart 29:e dygn — kan ge eko i människokroppen än idag.

Den framstående engelske sexualforskaren dr. Havelock Ellis sätter direkt samband mellan menstruation och månen i sina teorier — utan omvägar via tidvattnet. Han har observerat att primitiva människor blivit sexuellt stimulerade, masspåverkade, av fullmånens sken — att månens faser haft inflytande på deras kroppsrytm.

Sexuell aktivitet som tycks orsakas av månen har också observerats bland vissa djurarter — sjöborrar i Röda Havet, palolomaskar på Samoa- och Fidjiöarna, och en fiskart som förekommer vid den californiska kusten. Dessa vattenvarelser anpassar sina lektider till månens faser med förbluffande exakthet.

Experiment har avslöjat att det varken är månljuset eller tidvattnet som stimulerar dem. Man har ännu inte funnit den verkliga orsaken. Men djuren följer månens periodicitet som om de vore utrustade med urverk. Man har inget bevis för att det är månens rytm som de följer, men den fullkomliga synkroniseringen har fascinerat biologerna.

Det brukar hända i ruskiga londonkvarter — i äldre kriminalromaner och skräckfilmer — när fullmånen kastar sitt bleka sken över sotiga hustak och fasader: En ung kvinna ligger strypt i en trappuppgång. En polisman blifunden nerstucken med en stilletten mörk gränd. Mördaren har inte lämnat några spår, och ingenting mer händer — förrän vid nästa fullmåne.

Då finner man nästa offer. Månskensmördaren har slagit till igen. Samma drama utspelas en månad senare. Polisen inser att man har med en galning att göra — någon som tycks drivas av månen till sin bestialiska död.

Vid tidpunkten för nästa fullmåne är stora polisstyrkor mobiliserade. Man har försökt klarlägga mördarens beteendemönster, försökt räkna ut var han ska slå till nästa gång, ringat in trakten, arrangerat en fälla...

Ja, vi kan det där gamla nöttilmotat: Månskensmördaren får aldrig tillfälle att begå sitt femte eller sjätte mord — när hjälten eller hans älskade befinner sig i farozonen. Det brukar sluta med en jakt över hustaken, och den flyende avtecknar sig som en dramatisk siluett mot en mänskiv bland vinddrivna molnformationer. Han störtar ned i en gränd och slår ihjäl sig — själv driven in i döden av månens magiska krafter.

Tanken att månen — speciellt fullmånen — skulle påverka människors sinnen och kunna orsaka galenskap, är mycket gammal och utspridd. Vilket bland annat framgår av det engelska ordet för galenskap — *lunatic* — som direkt anknyter till månen, även kallad *luna* på många språk.

I England och USA har äldre polismän — som gått sina mångpass vid alla datum och tidpunkter — sagt att de tror sig kunnat iaktta att antalet obalanserade handlingar kulminerar vid fullmåne. Det tycks det vara fler berusade, flumningslösa gräl, fler fall av hutrummisshandel. Taxiförare och restaurangpersonal anser sig ha mer krångel än vanligt med passagerare och gäster i fullmånens sken.

Månen frikänd — och anklagad igen

Varken psykiatriker eller andra vetenskapsmän av den vederhäftiga sorten accepterar i allmänhet hypotesen om "mångalenskap". Man antar att nämnda polismän och andra som tror på månens ofördelaktiga inflytande helt enkelt väntar sig en ökning av excentriskt beteende, och sedan inbillar sig att så är fallet.

Men även om vetenskapen överlag har frikänd månen från sådana anklagelser, så kvarstår möjligheten att månen kan påverka jord...
(Fortsättning sidan 6)

Månen...

Forts. från sidan 35

ka livsformer på andra sätt. I slutet av 30-talet framlade professorerna Burr och Northrop vid Yale-universitetet i USA sin så kallade *elektrodynamiska livsteori* — enligt vilken alla levande väsen består av elektriskt laddade partiklar som både påverkar och påverkas av omgivningens elektriska kraftfält.

Vid sina experiment placerade dessa forskare elektroder i barken på träd — ek, lönn och alm — och kunde notera rytmiska 14-dagars variationer som nådde sin kulmen vid fullmåne och nymåne. (Vid båda dessa tillfällen råder alltså springflod: Månen och solen står i rät linje med jorden — vid fullmåne på var sin sida, vid nymåne på samma sida av jorden — och sliter i vår planet med gemensamma krafter.)

Burrs och Northrops experiment följdes upp senare av professor Leonard Ravitz vid samma universitet genom mätningar av elektrisk aktivitet i människokroppen. Ravitz utförde tusentals mätningar och fann att människor också har en elektrisk 14-dagarsrytm som ofta sammanfaller med månens faser. Denna rytm sammanfaller märkligen nog också med variationer i försökspersonernas humör och beteende.

Ännu ett tecken på att månens inflytande på människan inte bara är gammal folktro kom så sent som 1978 — i form av en bok med titeln "The Lunar Effect" (Måneffekten) av dr Arnold Lieber, psykiater i Miami. Lieber påpekar att människan består till cirka 80 procent av vatten och 20 procent av fasta ämnen — ungefär samma fördelning som mellan hav och kontinenter på jorden. Han tror att månens gravitation inverkar på vattnet i människokroppen likadant som på oceanernas vatten.

Dr Lieber fick kännedom om att extremt kraftig springflod skulle inträffa den 8 januari 1974, och meddelade myndigheterna i god tid om sina förningar att en våldsvåg skulle drabba Miami. Under första hälften av januari var det som om helvetet brutit löst i staden, säger psykiatern och anser sin hypotes om "måneffekten" ha blivit bekräftad: Det blev en plötslig stegring av egendomliga och meningslösa brott, och antalet mord fördubblades jämfört med januari månad året innan.

Det finns teorier som sträcker sig mycket längre i fråga om vårt förhållande till månen. Enligt vissa forskare skulle vi ha månen att tacka för att vi över huvud taget finns till: För cirka 300 miljoner år sedan uppträdde de första land-

djuren på jorden — de kom från haven där livet hade utvecklats i flera miljarder år. Vad var det som orsakade denna flyttning till en helt annorlunda miljö?

En hypotes gör gällande att det sannolikt har varit tidvattnet — orsakat av månens gravitation — som i perioder förde med sig liv från havet. När vattnet sedan drog sig tillbaka, blev en del av dessa livsformer kvar i polar på stränderna. Den fuktiga sanden blev livets första trappsteg upp mot land. Anpassningsförmågan gjorde det möjligt för dessa vattenvarer att uthärda torkan mellan högvattenperioderna. De började kunna krypa allt längre upp på stranden, dit där växtligheten tog vid — tills fortlevnad slutligen blev möjlig utan direkt vistelse i vatten.

Havsdjuren blev landdjur. Och efter hundratals miljoner år av utveckling tog så människan jorden i besittning. Det skulle alltså vara månens förtjänst att mänskligheten existerar. Teorins anhängare går vidare och säger att närvaron av en måne är nödvändig för att en teknologisk civilisation ska kunna utvecklas på en planet.

Antalet utomjordiska civilisationer som man beräknat skulle kunna finnas omkring oss i universum minskar i så fall ganska kraftigt — för även om det skulle existera jordliknande planeter i många andra solsystem, så är det troligen långt ifrån alla som har sällskap med en måne av samma dimensioner som vår.

Utekanad av månen som orsak till landlivet föder genast frågan: Varför tog inte livet sitt steg upp på land tidigare — det hade ju funnits i havet i miljarder år?

— Därför att jorden fick sin måne först för cirka 300–400 miljoner år sedan, svarar anhängarna av teorin. Månen antas ursprungligen ha varit en självständig planet som kretsade kring solen i en starkt excentrisk bana — som närmast var månen kanske innanför den innersta planeten Merkurius bana, för att sedan vandra ut någonstans mellan jorden och Mars.

En unik händelse

Vid ett tillfälle skulle månen ha passerat så nära jorden att den fångades av jordens gravitation och blev dess drabant, säger de som anammat idén. För att en så unik kosmisk händelse skulle kunna ske, måste månen ha glidit upp bredvid jorden på mycket närmare avstånd än den befinner sig idag, och i en vinkel där bara någon grads avvikelse hade omöjliggjort "parbildningen". Vi kan i så fall vara tacksamma för att det inte blev en krock — då hade varken vi eller några andra livsformer existerat på jorden nu.

Vad som talar för teorin, är att månen faktiskt förr har kretsat

runt jorden på mindre än halva det avstånd som ligger på idag och hållit avsevärt kortare varvtid. När? Jo, för 375 miljoner år sedan! Forskare har räknat ut det ganska exakt med hjälp av fossila mollusker från södra Stilla havet. Dessa vattendjur byggde upp sitt skal dag för dag med tydligt markerade steg för varje månvarv — både dygns- och månadsstegen kan lätt urskiljas i mikroskop.

Den svenskamerikanske forskaren Allen Anderson vid Uppsala universitet har framlagt en ny teori: Månen fångades in av jorden — men det skedde för cirka 3,7 miljarder år sedan, och månen kretsade i början på endast 60 000 kilometers avstånd (medelavståndet jorden—månen är nu 380 000 kilometer). Han baserar sina beräkningar på de tidvattenkrafter som månytan utsätts för av jordens 6 gånger starkare gravitation. Detta har orsakat "bulnader" i månens fasta mark på samma sätt som jordens vattenmassor "bulnar" av tidvattenseffekten.

Det egendomliga är att mån-
haven — de mörka, ofta nästan cirkelrunda öknarna av stelnad lava — buktar uppåt betydligt mer än månens bergiga högländsområden. (Upptäckter som gjorts av månastronauterna och utarbetats vidare av astronomer och geologer.) Men högländet är en halv miljard år äldre än lavaslätterna. Månen låg tydligen som närmast jorden när "haven" bildades, genom nedslag av väldiga meteoriter som fick lavan att flöda och sedan stelna i "bulnader" under inverkan av jordens dragningskraft. Medan högländsområdena tog form tidigare — då månen befann sig någon annanstans, långt bortom den jordiska gravitationens inflytande.

Genom att utgå från åldersskillnaden mellan månens lava och högländsterrängen har Allen Anderson kunnat beräkna månens avstånd från jorden vid skilda tidpunkter i det förgångna. Det är dessa beräkningar som lett honom till slutsatsen att månen fångades in av jorden för ungefär 3,7 miljarder år sedan, efter att tidigare varit en självständig himlakropp.

Efter "parbildningen" började månen avlägsna sig från jorden i spiralbana — en rörelse som ännu pågår fast den bromsats upp betydligt: avståndet mellan jorden och månen ökar nu med bara 6 centimeter per år.

Med så minutiös exakthet kan man idag beräkna de väldiga klotens rörelser i rymden. Men om nu månen fångades av jorden för miljarder år sedan, eller betydligt senare, eller om den bildades vid sidan av jorden redan under solsystemets tidigaste barndom — så behöver det inte nödvändigt vara månen som orsakade landlivets uppkomst.

Solen framkallar ju också tidvattenseffekter på vår planet, fast skillnaden mellan ebb och flod i det fallet är en tredjedel av vad månens krafter åstadkommer. Vi hade säkert blivit till även utan månens hjälp, och detsamma gäller eventuella civilisationer i andra solsystem. Frågan är om tidvattnet över huvud taget spelat någon roll för livets flyttning upp på land. Snarare kan det ha varit syrets tillkomst som avgjorde saken.

Ännu i början av den kambriska perioden för 500 miljoner år sedan fanns det knappt 5 procent syre i jordens atmosfär. (Idag är syret uppe i 21 procent.) Det existerade inget ozonlager och solens ultraviolettera strålning — som havens livsformer var skyddade emot — vräkte häftigt mot landområdena. Syrehalten i luften började emellertid öka snabbt, ett ozonlager bildades och tätnade efter hand. Den ultraviolettera strålningen hejdades allt mer och för cirka 400 miljoner år sedan var de strålningsmängder som nådde jorden inte längre dödliga.

De spröda livsformer som spredes upp på stränderna började kunna överleva. Det måste ha varit i första hand detta som gjorde det möjligt för livet att ta landområden i besittning.

Så har funderingarna om månens inflytande på livet pendlat fram och tillbaka under vetenskapens försök att lösa gåtorna i det förgångna. Men utanför vetenskapens realistiska ram har månen ännu inte spelat ut sin roll som en trollmakt i skyn.

Allt växer med månen

— Titta på nymånen! Har du pengar i fickan? Om du har den minsta slant, så kommer din kassa att växa...

Lustigt gammalt skrock — men det är faktiskt fraser som sägs idag när nymånen står som en spröd skära i skymningen.

Än idag finns det primitiva folk som med övertygelse rättar sin tillvaro efter de magiska krafter som månen anses besitta. Den allmänna regeln är: Allting växer med månen, och allting avtar när månen är i avtagande. Under nymånen är det för dem den rätta tiden att så sina åkrar, den rätta tiden för barn och djur att födas — den växande månen skänker livskraft. När månen är i avtagande är den rätta tiden inne att fälla träd — för då förlorar träden sin styrka, faller lättare för yxan och torkar fortare.

I Nya Guinea, Afrika och Brasilien lyfter än idag infödingsskinnor sina nyfödda mot nymånen, för att de ska växa sig starka och överleva. Mot den måne där övergivna rymdfarkoster står som historiska monument, där astronauter har vandrat och lämnat kvar sina eviga fotspår... □

Snart får vi se filmhistoriens
största spektakel:

Blixt Gordon — Superhjälten som är människa!

I höst kommer Europa film att distribuera en av världens mest påkostade och omtalade filmer — historien om BLIXT GORDON! Filmreportern INGE HANSSON har träffat Blixt Gordon — eller Sam Jones som han heter i verkliga livet — under inspelningarna i London.

■ Han heter Sam Jones och kommer snart att bli känd över hela världen som BLIXT GORDON — seriehjälten som ger sig i rymden lika lätt som vi vanliga dödliga tar bussen till jobbet.

Hans filmkarriär har börjat som en riktig Hollywoodsaga.

Storproducenten Dino De Laurentiis svärmor satt en kväll och såg på det amerikanska TV-programmet "Dating Games", ett populärt program där ett antal flickor får välja en kavaljer bland några okända unga män som gömt sig bakom en skärm. Flickorna får ställa frågor till dem. Sedan är det bara att välja.

När Laurentiis svärmor fick se på Sam Jones i TV-rutan fick hon något speciellt i blicken.

Sam fick inte någon av flickorna i TV-programmet. Men all rollen som Blixt Gordon.

— Jag förtjänade den verkligen, säger han med ett litet stänk av ironi i rösten.

Och med det menar han att han jobbat tillräckligt länge i filmanschen. Det var liksom hans yrke.

— Men jag tror faktiskt att det inte var min kropp som var ute

efter, säger han. När jag testades för rollen fick jag ta av mig skjortan och visa musklerna. Det var inte skådespelaren Sam Jones som fick rollen som Blixt Gordon — det var idrottsmannen Sam Jones.

■ Och idrottat det hade Sam. Tidigare har han spelat halvprofessionell fotboll i USA och även varit instruktör för ett hälsoinstitut. Bra träning, tycker Sam Jones. Blixt Gordon spelar faktiskt baseball i filmen.

— Blixt Gordon är ingen supermänniska, säger Sam Jones. Han är helt och hållet en vanlig människa. Visserligen kvartsback i New York Jets, men med sina egna atletiska kvalifikationer.

— Han är ingen stålman. Han stoppar inga pistolkulor. Han flyger inte. Han har inte röntgensyn.

■ Sam Jones är inte helt okänd för biopubliken. Det var han som förde Bo Derek till altaret i Blake Edwards succéfilm "Blåst på konfekten".

Men vägen till rollen som Blixt Gordon har knappast varit en dans på rosor för Sam Jones. Han har provat ett tjugotal jobb, bl.a. som truckförare och servitör. Och som fotomodell.

Men nu blir han Blixt Gordon — och världsberömd!

■ Filmen Blixt Gordon kommer att ha specialeffekter som t.o.m. förväntas överträffa vad vi sett i Superman och Stjärnornas Krig. Utvecklingen går ju framåt även på det här området i filmens underbara värld. Någon gång i vinter kan vi bedöma själva då filmen kommer till Sverige. ■

Raketen lyfte långsamt på sin svans av eld medan de otaliga radarskärmarna tyst saluterade dess dånande och flammande avfärd. Dånnet från den gigantiska raketmotorn i det första steget klättrade hastigt uppför frekvensskalan och var snart utanför det hörbara. Men fortfarande pinade det ihållande ultrahöga ljudet manskapets öran. Deras hjärnor torterades till bristningsgränsen, men ingenstans gav de vika. De hade i månader och i år blivit vana vid det under de ändlösa experiment som till slut hade lett till raketen.

Och i stora betongbunkrar, skyddade från raketerens eld av meter-tjocka väggar, satt de män som hade skapat raketen, och såg med svidande ögon på TV-skärmarna. Och på mätarna indikerade stigande visare raketens höjd i långsamma, obevekliga rörelser. Redan var den uppe på 300 kilometers höjd. Det första steget föll av. Det andra - det tredje. Nu fanns bara neskonen med dess känsliga last av kött och ben och den lilla klump av grå pulserande massa som var raketens värdefullaste del kvar. Nere i betongbunkrarna blinkade gröna lampor - raketen hade nått den kritiska hastigheten. Försöket hade lyckats!

Ock männen i bunkern omfamnade varandra och skrattade och skrålade i glädje över deras hjärnfoster som banade sig iväg långt ovanför deras skalliga huvuden, mot Månen, och några av dem grät.

Men piloten i raketen, som det hela egentligen gällde, sa ingenting. Han låg avsvimnad i en accelerationsstol efter den våldsamma starten.

En man i en liten raket, som endast syntes som en liten stjärna, vilken snabbt blev mindre. Så liten och ynklig, men i alla fall ett stort framsteg.

Bredvid pilotens huvud började en lampa blinka. En tunn injektionsnål gled fram ur stolens armstöd, genom pilotens kläder och in i hans arm. En ström av adrenalin spred sig ur dess spets genom blodets dunkande gångar och mannen började röra sig. Hans ena hand grep efter en mikrofon, och han viskade med ett hest anrop mellan sina spruckna läppar:

- R1 till basen, R 1 till basen, kan ni höra mig? Kom!

Högtalaren förblev tyst och ett ögonblick kände han paniken lägga sig som en ringlande orm över pannan, men så knastrade högtalaren till och han hörde en röst, visserligen förvrängd och ibland överröstad av störningar men dock en mänsklig röst.

- Hallå R 1, hallå R 1. Vi hör er bra. Ni rör er med 13 kilometer i

sekunden i rätt kurs. Återkom en gång i timmen..Klart slut.

Piloten lutade sig bakåt i stolen, hans spända ansikte slappande och för första gången på flera veckor blev han helt lugn. Nästa kris skulle komma om fem dagar, då han skulle landa på Månen. Till dess var han säker, i varje fall relativt.

FEM DAGAR senare. Raketbanan var noggrant uträknad i förväg, men det var ändå en besvärlig manöver att landa. Piloten avlossade bromsraketerna med jämna mellanrum, och han såg på de vibrerande mätarnålarna med svidande ögon. Raketen hade naturligtvis inga fönster, och det var med bultande hjärta han såg mätarnålarna långsamt sjunka. Och ... plöstligt gå upp igen! Ett ögonblick var piloten som förstenad. Så grep han efter en strömbrytare och avlossade en lång salva vitglödande avgaser från raket-rören. Inget hände. Raketen fortsatte att stiga.

Han var döv och blind i metallkistan, och han blev hysterisk av skräck. Han ömsom drog på och ömsom ströp gasen på ett sätt som under normala förhållanden skulle ha dödat honom, och han gjorde på en kort stund av med hela sitt bränslefförråd, som skulle ha räckt till återresan till Jorden.

Och raketen steg.

När den kommit till en punkt mellan Jorden och Månen, bröts raketens yttervägg sönder av en väsende eldflamma, och en glänsande metallrobot gled på två tysta gummihjul fram till piloten och bar honom ut genom hålet och in genom en mängd tysta salar bort mot ett gigantiskt rum. Piloten hann se rummet där hans rymdskepp låg, och han visste sanningen - han hade helt enkelt blivit kidnappad med sitt skepp. Men vem var kidnapparen? Vems var skeppet han nu var i?

Och svaret kom. Väggen framför honom lystes upp, Och ur dolda högtalare runt omkring honom strömmade Rösten ut. Den var djup och förtroendeingivande, men med en metallisk underton - han misstänkte att den var artificiell.

- Ni förstrår, sa Rösten. Ni människor har alltid levat som i ett provrör. Vi har i miljoner år skyddat er från alla de universums namnlösa fasor som lurar runt er. Det finns faror som ni aldrig kan drömma om. Utan vårt beskydd skulle ni inte kunna klara er? Så har det varit sedan historiens gryning. Men ni har utvecklats. Ni har inte behövt kämpa mot naturen, och har därför utvecklats långt utanför de normer som vi hade uppställt för er utveckling. För 9000 år sedan kom ni upp till en nivå på utvecklingsstegen där vi ansåg oss böra stoppa er. Vi dödade större delen av Jordens befolkning, och sedan följde de vanliga konsekvenserna. Men nu, nu har ni kommit ut i rymden, och då har ni kommit utanför gränserna till vad vi kan kontrollera. Därför måste vi förinta ert släkte helt och hållet. Det är det enda sätt på vilket vi kan rädda oss själva. Ni var ett stort

experiment, men ni gick för långt. Jag beklagar verkligen. Vi hade väntat oss mycket av er. Farväl, människa.

200.000 kilometer bakom rymdpiloten exploderade Jorden i ett helvete av flammor, men han märkte ingenting av det. Han var nedfrusen till en oändligt låg temperatur för att bevaras. Han transporterades till deras hemplanet och förvarades där i miljoner år, som ett sista monument över det stora experiment som misslyckades för att experimentdjuren utvecklats för långt.

KÄLLA: HÄRNA 1961

"Varelserna liksom flöt i luften..."

● Uttrycket "Flygande Tefat" kom till den 24 juni 1947. Kenneth Arnold flög sitt privata plan i närheten av Mount Rainier i Klippiga Bergen i USA.

Plötsligt såg han, snett över sig en solreflex. Och sen uppenbarade sig en formation av metallglänsande föremål i en lång rad.

Föremålen hade inga vingar, var formade som diskusar och "flög som tefat skulle göra om man kastade dem mot en vattenyta".

Tidningarna döpte omedelbart föremålen till Flygande tefat. Kenneth Arnold var en erfaren pilot och arbetade som flygräddare i Klippiga Bergen. Han har aldrig sett föremålen sen dess men han vidhåller sin historia.

● Thomas Mantell, kapten i USA:s flygvapen, dog den 7 januari 1948. Klockan kvart över ett på eftermiddagen hade flygbasen i Louisville Kentucky fått in rapporter från allmänheten om ett mystiskt föremål på himlen.

Thomas Mantell tog upp förföljandet i sitt plan F-51 "Jag har fått syn på det, sa

Mantell på radio till flygbasen. Den ser metallisk ut och är fruktansvärt stort... Nu stigen den...

Jag går upp till 20 000 fot. Om jag inte närmar mig avbryter jag jakten."

Det var hans sista ord. Hans plan hittades söndersprängt någon timme senare och hans kropp var sönderbränd och svårt skadad.

Troligen har han förlorat medvetandet av syrebrist då han gått för högt i jakten på UFO:t.

● Charles Hickson, 42, och hans vän Calvin Parker, 19, var ute och fiskade i närheten av Pascagoula i Missouri.

Plötsligt kom ett mystiskt föremål mot dem. Det svepte genom luften och glödde av ett underligt ljus. Det stannade några decimeter över vattenytan. Tre varelser kom ut ur föremålet. De liksom flöt i luften och kom mot fiskarna.

De där sakerna hade stora ögon, de höll kvar oss i tjugo minuter, de fotograferade oss och sen förde de oss tillbaka till piren, säger Hickson.

Vad betyder graden av kontakt?

● Uttrycket Närbkontakt av tredje graden har skapats av dr J Allan Hynek. Han var astronom, men blev sedan en av de främsta förkämparna för vetenskaplig undersökning av UFO:er.

Han var rådgivare åt filmen Närbkontakt och gav den dess namn. Så här definieras Närbkontakt.

● Närbkontakt av första graden: Upptäckten av UFO (Oidentifierat Flygande Föremål). Föremålet har inte lämnat några spår efter sig annat än

en personlig upplevelse hos observatören.

● Närbkontakt av andra graden:

Konkreta bevis vid upptäckten av ett UFO. Exempelvis att föremålet orsakat effekter på organiskt liv och material, som tex brännmärken och nedpressad vegetation.

Det kan också vara oförklarligt motorstopp hos bilar, elektriska spänningsfall och strömavbrott.

● Närbkontakt av tredje graden: Kontakt med besättningen i ett UFO.

Böcker om flygande tefat

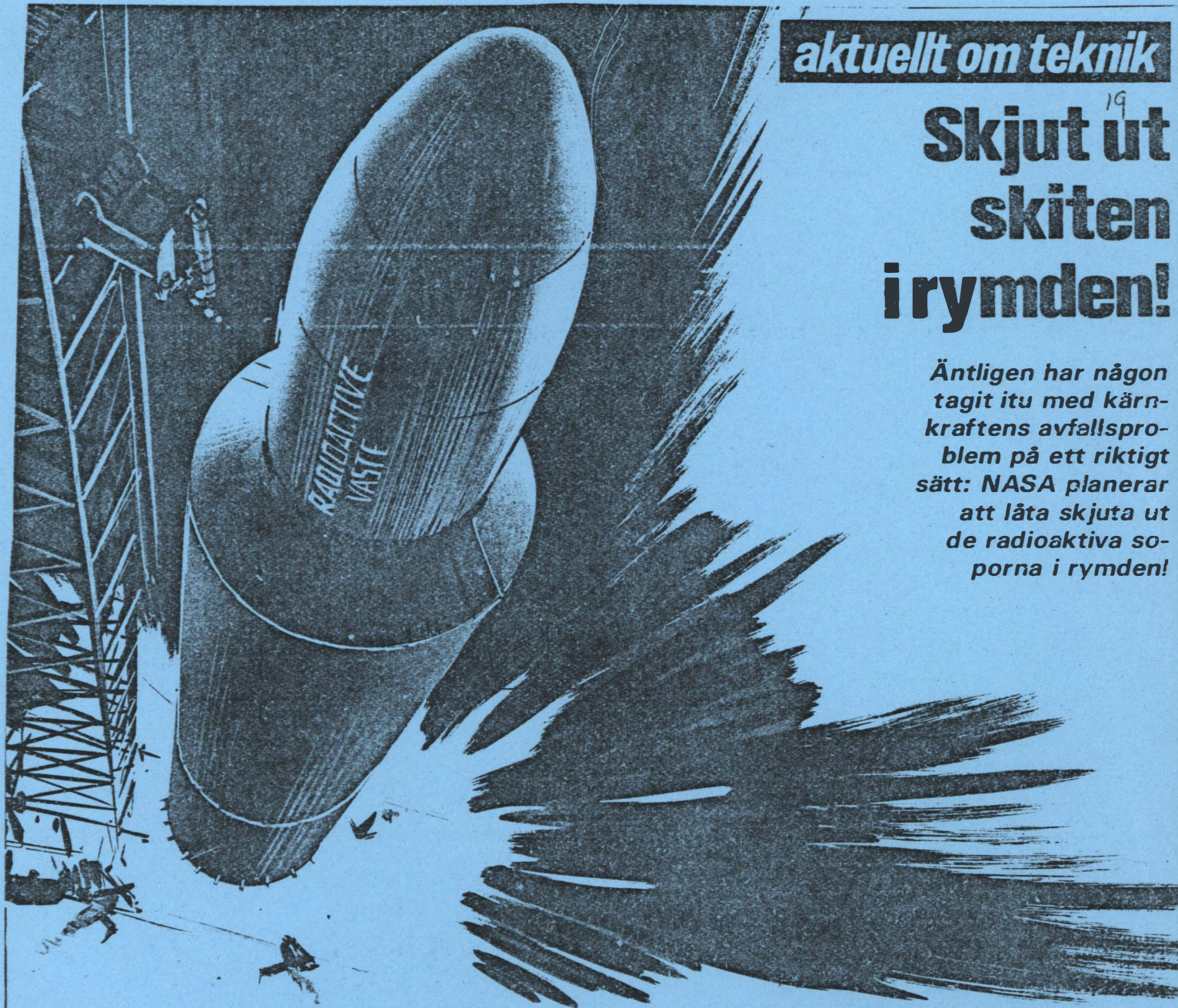
● Svenska: Gösta Rehn, *Nya fakta om de flygande tefaten. Staffan Stig-sjöb.* Flera böcker, bla *Tefatsfolket ser oss.*

● Engelska: *Close Encounters* Alan West

och David Jefferies. *Mans contact with UFO:s* Blum, P och J. Jacobs, David: *The UFO controversy in USA.* Hynek, J Allen: *The UFO Experience.*

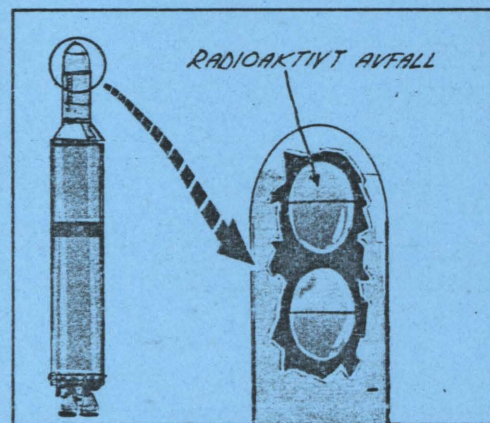
Skjut ut¹⁹ skiten i rymden!

Äntligen har någon tagit itu med kärnkraftens avfallsproblem på ett riktigt sätt: NASA planerar att låta skjuta ut de radioaktiva soporna i rymden!

Raketen reser sig upp på en pelare av vit eld! Högst upp i toppen sitter lasten som skall skutas ut i rymden. En behållare med högaktivt kärnbränsleavfall, som nu slungas mot sin slutliga destination – rymdens oändliga mörker. I dag finns det över 230 kärnkraftverk i drift

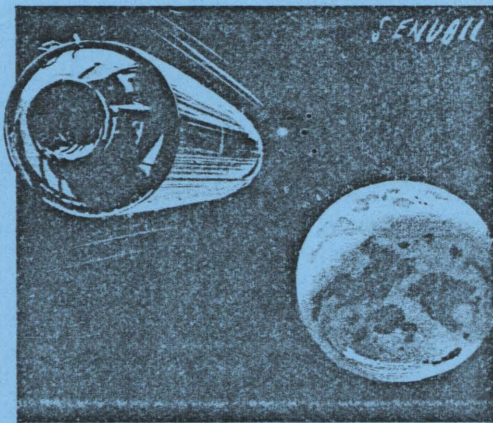
på jorden. Och fler kommer till för varje år som går. Varje kärnkraftverk ger årligen ifrån sig ett par kubikmeter högaktivt avfall som inte kan förstöras, utan som måste lagras i 10 000-tals år. Nu öppnar NASA dörren till ett efterlängtat sätt att bli av med de farliga soporna.

Det skyddande höljet runt det radioaktiva avfallet måste göras så starkt att det inte bränner sönder, även om uppskjutningen misslyckas. Då kan man plocka upp avfallsbehållaren och skjuta ut den i rymden på nytt.

Ett problem är var uppskjutningsrampen för de radioaktiva sopraketerna skall ligga. Raketfältet måste placeras så, att eventuella raketer störtar över land. I havet är avfallsbehållarna för svåra att bärga.

De radioaktiva soporna sänds rätt ut i oändligheten. Om de kommer fram till en främmande stjärna, någon gång om ett par hundratusen år, så kommer den farliga radioaktiviteten garanterat att ha förklingat.

UFO - SNACK.

Hur skulle Du bete Dig om Du kom åkande efter
en väg som var mörk, rätt som det är landar ett
UFO framför Dig?

Sånt har hänt.

Hur skulle Du förklara en UFO-observation av
tredje graden?

Hur skulle Du ta emot folks spott och spe och
inte bli trodd?

Hur tror Du att det känns att jobba i en UFO-
förening med nästan bara passiva medlemmar?

Hur tror Du att det känns att ha observations-
kvällar utan medlemmar, ordna föreningsträffar
med tomma stolar?

Hur tror Du det känns när man lägger ner arbete
på UFO-rapporter som ingen läser eller vill disk-
utera?

Hur tror Du det skulle kännas om folk kom på våra
observationskvällar, om någon kom på våra förenings-
möten? U N D E R B A R T.

Hur skulle det vara att försöka, det kan ju inte
passa jämt, men nån gång. . Kanske VÅRAN förening
då kan överleva och bli stark, och kanske kan vi
få fler aktiva.

TACK FÖR SIDAN.

GUDRUN.